

Hoe het allemaal zo is gekomen.

De koning kreeg zin om eens fijn uit vissen te gaan.

Hij maakte zijn visspulletjes in orde en ontbood zijn koninklijke weersvoorspeller om het weer van de volgende dag te voorspellen.

De weerman verzekerde hem dat het een prachtige zomerse dag zou worden. Geen wolkje aan de hemel en een heerlijk koel briesje uit het zuiden. En, natuurlijk heel belangrijk, het zou tot de late avond niet gaan regenen.

Kortom, ideaal weer om te gaan vissen.

De koningin wilde ook mee en dat vond de koning goed omdat hij veel van haar hield en wel een verzetje gunde.

De volgende morgen vroeg gingen ze naar het grote meer dat maar een paar kilometer verderop lag.

De koets bleef op stal want ze gingen dat kleine stukje naar het viswater lopen.

De koning droeg de twee hengels en de koningin aan haar schouder het picknickmandje met de broodjes en het drinken.

Onderweg ontmoetten ze een boertje dat daar met een ezel aan een touw over het landweggetje voort sjokte.

Deze groette de majesteit eerbiedig en zei:

- “ Hoogheid, neemt u mij niet kwalijk dat ik me er mee bemoei maar u kunt beter een andere dag gaan vissen want het zal straks pijpenstelen gaan regenen.”

De koning vond niet alleen het boertje maar zeker ook zijn advies nogal grappig.

Hij glimlachte vriendelijk en antwoordde hem op ingehouden arrogante toon:

- “ Beste brave borst. Ik heb een hoog opgeleide en zeer gewaardeerde weersvoorspeller met een jaren lange ervaring. Ik betaal hem een riant salaris en hij gaf mij gisteren een

weersverwachting welke nogal tegengesteld is met die van jou. Zelfs jij zult begrijpen dat ik daar eerder blind op vaar en vandaag ga ik dus heerlijk vissen. “

De koning en zijn vrouw vervolgden opgewekt hun weg naar het grote meer.

Ze zaten goed en wel aan de waterkant of de lucht betrok en binnen de kortste keren barstte er een hevig onweer boven hun hoofden los met een plensbui zó hevig dat het wel een waterhoos leek.

Als verzopen katten kwamen de koning en koningin terug in het paleis waar hun bedienden achter hun hand gniffelden om deze potsierlijke situatie.

Woedend ontsloeg de koning de koninklijke weersvoorspeller en liet het boertje naar het paleis komen om hem de prestigieuze en dik betaalde baan van weersvoorspeller aan te bieden.

Maar de boer zei: “ Majesteit, ik weet helemaal niets van het weer voorspellen. Ik krijg mijn informatie slechts van mijn ezel.

Hoe meer de oren van mijn ezel afhangen hoe eerder en harder het gaat regenen.

En dus gaf de koning de baan van weersvoorspeller aan de ezel.

Vanaf toen begon men ter navolging bij de overheid ezels aan te stellen in hoge en invloedrijke posities.

Tot op heden wordt deze traditie gekoesterd en in stand gehouden.

Rien Faasse 2 april 2016